

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Març-abril

2026

Sumari

3.060

ESGLÉSIA DIOCESANA	99	<i>Alceu els ulls i mireu els camps</i> (Jn 4,35)
Decrets	100	<i>Aneu mar endins</i> (Lc 5,4)
78	Decret 6/2026 pel qual es dis- pena de l'obligació de partici- par en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball en la festa de sant josep	Activitats Pastorals del senyor Bisbe 102 Març-abril
80	Decret 7/2026 de nomenament del director de l'arxiu i bibliote- ca episcopal de vic	Vicaria General 106 Carta amb motiu de la Vetlla de Pentecosta
Homilies	107	Cancelleria - Secretaria General Carta amb motiu del Dimarts
83	Missa crismal	Sant
86	Sant Crist d'Igualada	108 Nomenaments
Altres textos	109	Cessaments
90	Carta amb motiu de la missa crismal	CRÒNICA DIOCESANA
Glossa setmanal		
92	La importància d'escoltar-nos	110 24 hores per al Senyor
93	La utilitat del dejuni	110 XXVI Jornada Diocesana de
94	La dimensió comunitària de l'escolta i del dejuni	Catequesi 113 Viacrucis Jove a Montserrat
95	A tu jove que t'ho estàs pre- guntant	115 Dimarts Sant - Missa Crismal
96	La paraula d'amor més elo- qüent	116 XXXIV Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut
97	La joia i la pau pasquals	
98	La missa dominical, el cor de l'Església	

CONFERÈNCIA EPISCOPAL		VÀRIA	
TARRACONENSE			
		136	Nou poemari de Mn. Carles Riera i Fonts
120	Reunió núm. 129 de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola	138	Presentació del llibre <i>La Carta als Hebreus segons el papir més antic</i>
CONFERÈNCIA EPISCOPAL		139	Mons. Valentí Miserachs rep la canongia d'honor de la catedral de Saint-Flour, del bisbat de Saint-Flour, a Roma
TARRACONENSE			
124	47a Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes		
126	XXX Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats de Catalunya		
128	XX Jornada de mestres i professors de religió de Catalunya i Andorra		
130	Reunió del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social		
131	Trobada anual de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes		
133	38a Trobada Interdiocesana de Vida Creixent		

Església Diocesana

Decrets

DECRET 6/2026

PEL QUAL ES DISPENSA DE L'OBLIGACIÓ DE PARTICIPAR EN LA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA I D'ABSTENIR-SE DEL TREBALL EN LA FESTA DE SANT JOSEP

Atès que el c. 1247 del CIC disposa que el dies festius de precepte el fidels tenen l'obligació de participar en la missa; s'han d'abstenir, a més, d'aquells treballs i activitats que impedeixen de retre culte a Déu, fruit de l'alegria pròpia del dia del Senyor o del degut descans de l'esperit i del cos;

Atès que la festa de Sant Josep, espòs de la Verge, és festa de precepte (c. 1246 del CIC) i que enguany és dia laborable en moltes poblacions de la diòcesi,

PEL PRESENT DECRET dispenso que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 del CIC en relació al c. 87 del CIC, en la festa de Sant Josep d'enguany, els fidels a qui per raó de la seva feina no sigui possible observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball.

En tot cas, aquests fidels són encoratjats a celebrar la festa de Sant Josep mitjançant la realització d'altres obres de pietat, especialment propícies en aquest temps de Quaresma.

Amb tot, recomano als preveres i als responsables de les comunitats cristianes que procurin donar a aquesta celebració el relleu que li és propi, invitant i exhortant els fidels a participar en l'eucaristia, facilitant-los l'assistència amb uns horaris adients.

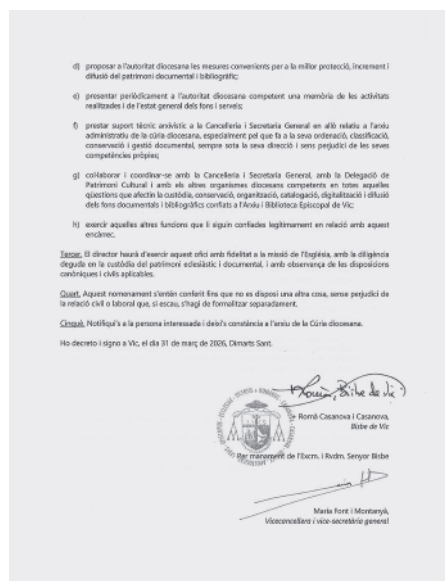
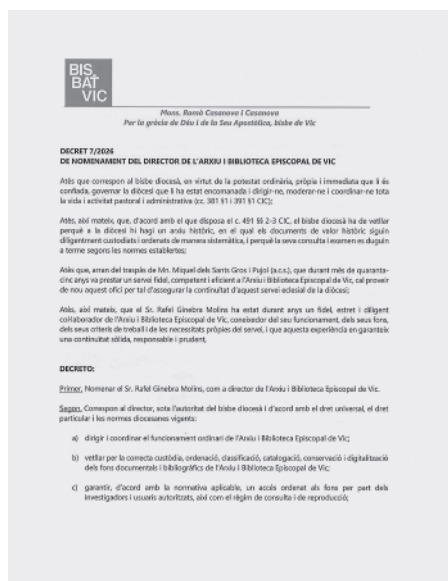
La dispensa del precepte quedarà sense efecte en aquelles parròquies o municipis en què, per disposicions legals d'àmbit local, aquell dia sigui declarat festiu amb el caràcter de dia inhàbil a efectes laborals.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 11 de març del 2026.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i vice secretària general

DECRET 7/2026

DE NOMENAMENT DEL DIRECTOR DE L'ARXIU I BIBLIOTECA EPISCOPAL DE VIC

Atès que correspon al Bisbe diocesà, en virtut de la potestat ordinària, pròpia i immediata que li és confiada, governar la diòcesi que li ha estat encomanada i dirigir-ne, moderar-ne i coordinar-ne tota la vida i activitat pastoral i administrativa (cc. 381 §1 i 391 §1 CIC);

Atès, així mateix, que, d'acord amb el que disposa el c. 491 §§ 2-3 CIC, el Bisbe diocesà ha de vetllar perquè a la diòcesi hi hagi un arxiu històric, en el qual els documents de valor històric siguin diligentment custodiats i ordenats de manera sistemàtica, i perquè la seva consulta i examen es duguin a terme segons les normes establertes;

Atès que, arran del traspàs de Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol (a.c.s.), que durant més de quaranta-cinc anys va prestar un servei fidel, competent i eficient a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, cal proveir de nou aquest ofici per tal d'assegurar la continuïtat d'aquest servei eclesial de la diòcesi;

Atès, així mateix, que el Sr. Rafel Ginebra Molins ha estat durant anys un fidel, estret i diligent col·laborador de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, coneixedor del seu funcio-

nament, dels seus fons, dels seus criteris de treball i de les necessitats pròpies del servei, i que aquesta experiència en garanteix una continuïtat sòlida, responsable i prudent,

DECRETO:

Primer. Nomenar el Sr. Rafel Ginebra Molins director de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic.

Segon. Correspon al director, sota l'autoritat del Bisbe diocesà i d'acord amb el dret universal, el dret particular i les normes diocesanes vigents:

- a) dirigir i coordinar el funcionament ordinari de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic;
- b) vetllar per la correcta custòdia, ordenació, classificació, catalogació, conservació i digitalització dels fons documentals i bibliogràfics de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic;
- c) garantir, d'acord amb la normativa aplicable, un accés ordenat als fons per part dels investigadors i usuaris autoritzats, així com el règim de consulta i de reproducció;
- d) proposar a l'autoritat diocesana les mesures convenients per a la millor protecció, increment i difusió del patrimoni documental i bibliogràfic;
- e) presentar periòdicament a l'autoritat diocesana competent una memòria de les activitats realitzades i de l'estat general dels fons i serveis;
- f) prestar suport tècnic arxivístic a la Cancelleria i Secretaria General en allò relatiu a l'arxiu administratiu de la Cúria diocesana, especialment pel que fa a la seva ordenació, classificació, conservació i gestió documental, sempre sota la seva direcció i sens perjudici de les seves competències pròpies;
- g) col·laborar i coordinar-se amb la Cancelleria i Secretaria General, amb la Delegació de Patrimoni Cultural i amb els altres organismes diocesans competents en totes aquelles qüestions que afectin la custòdia, conservació, organit-

zació, catalogació, digitalització i difusió dels fons documentals i bibliogràfics confiats a l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic;

- h) exercir aquelles altres funcions que li siguin confiades legítimament en relació amb aquest encàrrec.

Tercer. El director haurà d'exercir aquest ofici amb fidelitat a la missió de l'Església, amb la diligència deguda en la custòdia del patrimoni eclesiàstic i documental, i amb observança de les disposicions canòniques i civils aplicables.

Quart. Aquest nomenament s'entén conferit fins que no es disposi una altra cosa, sense perjudici de la relació civil o laboral que, si escau, s'hagi de formalitzar separatament.

Cinquè. Notifiqui's a la persona interessada i deixi-se'n constància a l'arxiu de la Cúria diocesana.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 31 de març de 2026, Dimarts Sant.

+ Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Senyor Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i vice secretària general

Homilies

MISSA CRISMAL - 2026

Catedral de Vic, 31-3-2026

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La Missa Crismal que estem celebrant, única en tota la diòcesi, té sempre sentor de cenacle, que es palesarà assenyaladament en la renovació de les promeses sacerdotals i en la benedicció dels olis dels catecúmens i dels malalts i en la consagració del sant crisma, ja que aquestes matèries formen part dels sagraments de l'Església que tenen la seva font en Crist i sempre són presència de qui és l'únic i gran sacerdot per sempre de la humanitat pel seu misteri pasqual, la seva mort i resurrecció.

Adonem-nos que la litúrgia de la Paraula de la Missa Crismal és marcadament cristològica. La profecia d'Isaïes, llegida a la sinagoga de Natzaret per Jesús mateix, ens parla del Messies, l'ungit per l'Esperit i enviat a portar la bona nova de la salvació. Jesús ho diu clarament: *Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura*. I la lectura del llibre de l'Apocalipsi, en un devessall d'afirmacions, no para de ponderar-lo: *testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra, el qui ens estima i ens ha alliberat del pecat amb la seva sang, el qui ve, l'Alfa i l'Omega*. Sembla com si la litúrgia, «obra de Crist sacerdot i del seu Cos, que és l'Església» (SC, 7), ens convidés de nou, en la gràcia d'aquest dia, a posar la mirada en Jesús i, des d'ell, en el nostre ministeri sacerdotal; el qual és inseparable de la nostra persona, estimats germans preveres, persona que, per mitjà del sagrament de l'orde, fou com expropiada, perquè sigui Crist, sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església, qui es transparenti en nosaltres i en l'exercici del nostre ministeri.

«Tota vocació en l'Església neix del trobament amb Crist, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva», ha escrit el sant pare Lleó en la carta apostòlica *La fidelitat genera esperança*. Aquesta afirmació del Papa, evident des del punt de vista teòric, potser no ho és tant en el tràfec i els neguits quotidians. Per això, en aquesta celebració que —com ja he dit— té sentor de cenacle, és bo que cada un de nosaltres —encara amb més força, si pot ser, els qui aquest any celebren aniversaris significatius de la vostra ordenació: les noces d'or o de plata—; que cada un de nosaltres, dic, retorni al moment en què, sentint l'escalf de l'amor a Jesús, vàrem escoltar la seva crida: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes* (Mc 1,17). L'elecció i la crida tenen en cadascú una història concreta i diversa, amb variades circumstàncies de temps i llocs, així com de situacions personals diferents, però certament en tots hi ha hagut una mediació eclesial: aquell sacerdot, religiós o laic que ens va ajudar a fer camí en el seguiment de Crist i a discernir la crida concreta a la vida sacerdotal, tant diocesana com religiosa. És bo de tenir-los presents en aquest moment i agrair al Déu sempre provident la presència d'ells en el nostre camí cristià. Tant de bo que, al mateix temps, el Senyor ens fes a tots i cada un de nosaltres el do de ser acompanyants de joves i adults que senten que Crist els convida a seguir-los de més a prop per tal de descobrir la seva missió en l'Església i en la societat.

Perdre l'origen és perdre la identitat. Els nostres *esse et actio* sacerdotals tenen el seu origen en el trobament amb Crist. És el mateix Senyor, tant en el moment de la crida com en cada instant del nostre ministeri i de tota la nostra existència. Recordem-ho: no «fem» de sacerdots, sinó que «som» sacerdots de Crist, transparència del bon pastor que dona la vida per les ovelles. En nosaltres no hi pot haver dicotomia entre l'actuar i el ser. Tot en la nostra vida és sacerdotal. El poble fidel del Senyor ens vol amb aquesta unitat d'existència i d'acció, la qual tenen el mateix origen: el trobament amb Crist.

Estimats germans preveres, que important que és tenir cura del nostre trobament personal i comunitari amb Crist! Fer-ho és anar contínuament a l'arrel, des d'on ens arriba la saba que ens vivifica. Necessitem posar-nos a la presència del Senyor —tant de bo que fos en el sagrari de la nostra parròquia!— per a deixar-nos estimar per ell. No oblidem que ser cristià és fonamentalment deixar-se estimar per Déu. El temps de ser en la presència del Senyor, amarats amb la Paraula, és deixar-se fer pel qui és el nostre creador, redemptor i santificador. Quants fruits de santedat i de missió s'aconseguen-

xen per aquesta presència llarga i intensa de cor a cor amb Jesús! Que diferent que és la visió de la realitat quan hom es deixar mirar per Déu! No ens enganyem a nosaltres mateixos: no és perdre el temps, de cap manera, tenir cura del trobament amb Crist.

El Crist vivent és el qui contínuament ve a nosaltres i espera la nostra resposta fidel i generosa. El trobament amb ell significa desvetllar en nosaltres la capacitat de descobrir la seva presència contínua en el nostre cor i en el nostre ministeri. En tota acció ministerial nostra, petita o gran, en el secret del que solament Déu veu o als ulls de molts, la que més ens costa o la que ens surt fàcilment, en totes el Senyor hi és present. Perquè ell hi és sempre, fins i tot, i encara més, quan ens trobem amb aquelles persones que ens costa d'acceptar, perquè pensen diferent, actuen de manera diversa o no són dels nostres. Ens cal demanar al Senyor que, com als deixebles d'Emaús, ens abrui el cor i ens parteixi el pa, per tal d'obrir-nos els ulls a la seva presència, assenyaladament en els necessitosos de tota mena, tant corporal, com psicològica, com espiritual. De fet, la presència de Crist en l'Eucaristia és font de qualsevol altra presència seva. La celebració quotidiana de la santa missa és una necessitat per al sacerdot, perquè és el cor del nostre ministeri i del nostre ésser. Unir-nos a Crist en el moment sacramental del seu sacrifici redemptor, el seu misteri pasqual de mort i resurrecció, és vital per a nosaltres perquè siguem presència fidel seva enmig de les nostres comunitats, amb la nostra donació sense mesura. Tinguem present que la caritat i la missió brollen de l'Eucaristia, font i cimal de la vida cristiana. La caritat personal i eclesial, per mitjà de Càritas, són conseqüència i al mateix temps necessitat per a l'autèntica celebració de l'Eucaristia. La caritat brolla de l'altar eucarístic i és la principal ofrena dels qui celebrem. Descobrir la presència de Crist en els pobres no és pas una qüestió baldera, de poca importància, sinó essencial per a tot cristià i singularment per als qui exercim el ministeri sacerdotal enmig de la comunitat cristiana. I no oblidem l'aspecte evangelitzador del nostre ministeri. L'Església ens demana contínuament la conversió missionera. Ens cal cercar, a la llum de l'Esperit Sant i en la comunió eclesial, camins de nou anunci de Crist als nostres germans. Som en un món d'incerteses, on abunden la por i la manca d'esperança i fins i tot els conflictes socials i bèl·lics. Una mal entesa llibertat personal, sense cap relació amb la veritat, ens aboca sovint a un individualisme i entotsolament que no deixa respirar. El buit, el sense-sentit, la teranyina del pecat aclaparen el cor de tantíssimes persones. Nosaltres, creients en Crist, no podem fer res més que oferir-los el millor que tenim: la nostra fe, que obre el cor a l'esperança i que *actua per la caritat* (Ga 5,6).

Germans estimats, la fidelitat genera futur. En aquesta Missa Crismal renovarem les promeses del nostre sacerdoci, tenint present que fou en el Cenacle on Jesús va instituir el sacerdoci ministerial dels seus apòstols i el del seus successors els bisbes i els seus col·laboradors necessaris, que són els preveres, participants del sacerdoci apostòlic. La renovació significa per a cada un de nosaltres una afirmació de fidelitat al do rebut, amb tot el que implica de conversió contínua. En aquesta celebració tenim presents els nostres germans preveres que celebren, amb acció de gràcies, els cinquanta i els vint-i-cinc anys de la seva ordenació, amb el que significa de fidelitat provada, constant i generosa. És evident que la nostra petita fidelitat té la seva arrel en la fidelitat del nostre Déu, sempre provident i misericordiós. Aquest és el camí que engendra futur: la nostra constant fidelitat, feta de perseverança en la pregària, en la comunió fraternal, en la caritat i en la missió. Com a bisbe vostre no puc fer res més que donar gràcies a Déu per la vostra fidelitat en el dia a dia, que ens fa mirar amb esperança el futur que el Senyor obre al nostre davant: una Església pobra, entusiasmada per la missió i la caritat. Mentrestant, amb paraules de Lleó XIV, espero que hi hagi una «renovada Pentecosta vocacional en l'Església, suscitant santes i nombroses vocacions al sacerdoci ministerial, per tal que no manquin mai obrers per a les messes del Senyor. I que es desperti en tots nosaltres la voluntat de comprometre'ns profundament en la promoció vocacional i en l'oració constant a l'Amo dels sembrats (cf. Mt 9,37-38)» (*Una fidelitat que genera futur*, 27).

Que intercedeixin per nosaltres santa Maria, mare del bon Consell, i tots els sants sacerdots del nostre bisbat, així com els fundadors i sants dels instituts religiosos dels quals formeu part alguns de vosaltres. Sense oblidar sant Joan Maria Vianney, que afirmava: «El sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús.» Que amb tals intercessors la nostra existència tingui un únic i fonamental anhel: que Crist regni en el nostre cor i sigui l'ànima del món. Així sigui.

SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria d'Igualada, 7-4-2026

Mn. Xavier Bisbal, rector *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria,
Mn. Eduard Flores, també rector *in solidum* d'aquesta parròquia
i arxiprest de l'Anoia-Segarra,
Germans preveres i diaques,

Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist,
Germans, tots, fills estimats de Déu.

Un any més, en el Dimarts de Pasqua, els fidels amants del Sant Crist d'Igualada ens apleguem en aquesta basílica de Santa Maria per celebrar la festa del nostre Sant Crist, tot recordant el seu Prodigí de Suor de sang i aigua, ocorregut el Divendres Sant de l'any 1590. Han passat més de quatre centúries, però l'agraïment i estima envers qui és l'Espòs de Sang de la ciutat d'Igualada es mantenen vius, com ho palesa la vostra presència en aquest temple. Un any més, volem tornar a contemplar amb els nostres ulls, però sobretot amb el nostre cor, la imatge del Redemptor, per tal créixer en la fe, l'esperança i la caritat. Desitgem posar la mirada en la imatge del Sant Crist, amb la certesa que ell, mort en creu i ressuscitat del sepulcre, és, com canta el sonet de Mn. Jacint Verdaguer, «l'ànima del món» Sí, en un món d'incerteses, són moltes les veus que ens volen donar seguretat, però també contínuament constatem com van declinant i desapareixent tantes i tantes ideologies que ens prometen molt però que no ens donen res, sinó que ens ho volen robar tot, fins el cor i la mateixa vida. Per això, avui, en la Pasqua Igualadina, ens podem preguntar, tot mirant Jesús clavat i mort a la creu: «Què és el més segur, tan segur que es pugui morir i viure per això, tan segur que tot pugui ser ancorat en aquesta realitat?» La resposta és clara: l'amor de Crist... La vida ens va ensenyant que el fonament de tot no és l'home, encara que el considerem en els seus millors representants; no ho és tampoc la ciència, la filosofia o l'art, ni qualsevol altra producció de la creativitat humana (la tecnologia, la intel·ligència artificial o, encara menys, no cal dir-ho, l'armament bèl·lic...). Tampoc no ho és la naturalesa, ni la història, ni el destí... El que és segur, el que és realment segur és solament l'amor de Crist. De fet, doncs, l'única seguretat radica en el que ens ha estat revelat en la creu: en els sentiments que d'ella dimanen, en la força que batega en aquest cor. La creu inclou una gran veritat: el cor humà i diví de Jesús és principi i fi de totes les coses. I qualsevol altra realitat fermament establerta, en relació amb la vida o amb la mort eterna, tenen el seu únic i exclusiu fonament en la creu de Jesucrist (cf. Romano Guardini, *El Senyor*). Jesucrist és ahir, avui i sempre l'ànima del món.

Contemplem, doncs, amb mirada renovada, en el moment que estem vivint, la imatge del Sant Crist d'Igualada, i adonem-nos com el rostre de Jesús, en el moment d'expirar a la creu, mostra serenitat, bellesa, majestat; el cap està inclinat al costat dret; els ulls,

closos; la boca, entreoberta. Podem dir que tota la imatge del Crist, de manera assenyallada la seva faç, mostra una dolcesa, amarada de pau. Sí, Jesús es mostra com a Rei de la Pau, en el moment culminant de la seva vida: lliurant-se per la salvació de la humanitat. Ho és en el moment de la seva mort, com ho fou en tot el seu ministeri de la paraula, proclamant: *Feliços els qui posen pau; Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9); així com en els seus fets: guarint els malalts, acollint i perdonant els pecadors, beneint els nens, entrant amb humilitat, muntat en un polli d'ase, a Jerusalem. I, sobretot, com ja he dit, en la seva passió i mort. El sant pare Lleó ens deia el Diumenge de Rams: «Mirem Jesús que es mostra com a Rei de la pau, mentre al seu voltant es prepara la guerra. Ell roman ferm en la mansuetud, mentre els altres s'agiten en la violència. Ell s'ofereix com una carícia per a la humanitat, mentre els altres empunyen espases i garrots. Ell és la llum del món, mentre les tenebres estan a punt de cobrir la terra. Ell ve a portar vida, mentre es duu a terme el pla per a condemnar-lo a mort. Com a Rei de la Pau, Jesús vol reconciliar el món en l'abraçada del Pare i derruir tots els murs que ens separen de Déu i del proïsme, perquè *ell és la nostra pau* (Ef 2.14).»

El rostre del Fill unigènit, ple de serenitat, majestat i bellesa, mostra el del Pare misericordiós que estima amb tendresa tots els homes i dones, sense cap distinció. És el rostre de qui estima del tot i sempre, del qui perdona i oblida, de qui és el Déu de la pau. Sí, «un Déu que rebutja la guerra, a qui ningú no pot utilitzar per a l'enfrontament, que no escolta l'oració dels qui fan la guerra i la refusa dient: *Per més que multipliqueu les pregàries, jo no us escolto: les vostres mans estan plenes de sang*, com llegim en el profeta Isaïes (1,15)». Efectivament, és el Déu que sempre rebutja la violència i, en lloc, de salvar-se a si mateix, es deixa clavar a la creu per fer seves totes les creus erigides en tots els temps i llocs de la història de la humanitat. Igualadins i igualadines, aquest és el nostre Déu: Jesús, rei de la Pau, l'ànima del món, que segueix clamant des de la creu, amb la seva serenor i majestat: Déu és amor!

També és veritat que podem caure en l'engany de pensar que aquest missatge de Crist, Rei de la pau, és solament per als dignataris del món, pensant que nosaltres tenim poc a fer en la qüestió de la pau. Tot contemplant el nostre Sant Crist amb tot el que manifesta de veritat, d'amor i de pau, no podem fer res més que, davant la violència, la por i la incertesa del món actual, sentir-nos convocats a viure i construir una pau concreta, confiada i activa, aquella que Lleó XIV anomena «pau desarmada i desarmadora». En la nostra vida quotidiana ens hem de convertir més i més en artesans de pau: homes

i dones teixidors de concòrdia, reconciliació i diàleg; no pas amb grans discursos, sinó amb gestos petits i concrets: una paraula que reconcilia, un perdó que allibera, una proposta que construeix ponts. No oblidem que principalment la pau comença en el cor de cadascú. Per això és clau pacificar les petites guerres del nostre interior. Quantes petites guerres duem dintre nostre! Quantes rancúnies sostingudes! Quantes paraules feridores! Davant el Crist ens podem preguntar: a qui em costa perdonar?, a qui estic responent amb duresa, amb orgull, amb indiferència? No pot haver-hi pau al món si no hi ha pau al cor. Necessitem amb urgència cors que visquin la conversió a l'autèntica fraternitat universal, des de la paternitat de Déu creador i estimador de tot home, des del convenciment que Jesús ha vessat la seva sang per tota persona humana, fins per aquells que l'occien: *Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan* (Lc 23,34).

Estimats germans, nosaltres contemplen el crucificat, el nostre Sant Crist. Ell continua fidel en la seva donació a favor nostre, però també continua crucificat en tants germans nostres, tots els qui pateixen els horrors de la guerra, els descartats, els qui no tenen veu, els qui són perseguits en raó de les seves creences. Tinguem pietat dels nostres germans que sofreixen els horrors de la guerra i de tota mena de violència en tants i tants llocs del nostre món. No podem passar de llarg sense mirar el Sant Crist d'Igualada ni els nostre germans. Que la indiferència no faci niu en el nostre cor. Que la gràcia que prové del Redemptor ens faci mirar-los amb la caritat que rebem com a fruit de la creu del Crist.

Estimats germans, som en el Dimarts de l'Octava de Pasqua, en què se'ns fa present en l'«avui» de la litúrgia cristiana la resurrecció de Crist. Fixem-nos encara com Jesús ressuscitat, el crucificat amb les ferides glorioses de la creu, en les trobades amb els deixebles i les dones, no fa cap retret, sinó que els saluda dient: «la pau sigui amb vosaltres». Aquesta expressió remet a la paraula hebrea *shalom*, que inclou tant la mateixa pau com la joia i tots els béns que l'home desitja i que provenen de la mà amorosa i provident de Déu. És aquesta la pau que Crist, mort i ressuscitat, ens dona ara i aquí, en aquesta celebració, en aquesta ciutat, en aquest país, en el nostre món. Ens la dona precisament en aquests moments d'incertesa. És això el que avui demanem al Sant Crist d'Igualada que ens faci ser a tots nosaltres, que en ell creiem, en ell tenim tota la nostra esperança i a qui volem estimar amb tot el cor, sentinelles del món nou, en què Jesucrist, l'ànima del món, sigui el Rei de la Pau, i nosaltres, enmig de la nostra societat, artesans d'una pau desarmada i desarmadora. Així sigui.

Altres textos

CARTA AMB MOTIU DE LA MISSA CRISMAL ALS PREVERES I DIAQUES DE LA DIÒCESI

Vic, 12 de març del 2026

Benvolguts germans:

Passat ja l'equador de la santa Quaresma us adreço aquestes paraules per convidar-vos a la celebració, el Dimarts Sant, de la Missa Crismal i de la Jornada Sacerdotal pròpia d'aquest dia, en el llindar de la celebració del Tridu Pasqual, centre de tot l'any litúrgic, viscut amb tanta pietat pel poble fidel del Senyor a qui servim en la lluita per ser fidel reflex del Cor de Crist, bon Pastor.

La missa d'aquest dia, única a tota la diòcesi, és el moment privilegiat per a expressar la nostra comunió en el ministeri. Tots els preveres, units al bisbe diocesà, formem un sol presbiteri al servei de l'Església de Crist, present en aquest territori del bisbat de Vic. Cada un de nosaltres duu amb ell tots els neguits i els treballs, les alegries i les penes pròpies dels ministeris exercits en la diversitat de pobles i ciutats de la nostra geografia eclesial. La concelebració manifesta aquesta comunió en el sacerdoci rebut i en l'única missió: fer present Crist en el seu anunci alliberador per a tothom.

Aquest any 2026 són set els nostres germans que celebren aniversaris significatius de la seva ordenació: un, les noces d'or, i sis, les d'argent. A més, tindrem un record, tot preguntant pel seu etern descans, pels germans preveres que han estat cridats a la festa de noces eternes de Déu amb la humanitat.

Com és costum entre nosaltres, doncs, **serà el Dimarts Sant, 31 de març, a dos quarts de dotze del migdia, quan a la nostra catedral de Vic celebrarem la Missa Crismal.** La

taula de l'eucaristia ens durà, després, a la taula de la fraternitat, amb **el dinar festiu a l'edifici del Seminari Diocesà, a les dues de la tarda.**

Amb el desig que acullis aquesta invitació a participar en la celebració de la Missa Crismal i de l'àpat fraternal, resto servidor teu en Crist, bon Pastor.

+Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Glossa setmanal

LA IMPORTÀNCIA D'ESCOLTAR-NOS

[1 de març del 2026]

El missatge del Sant Pare per a la Quaresma d'enguany ens convida a parar esment en l'escolta, «ja que la disposició a escoltar és el primer signe amb què es manifesta el desig d'entrar en relació amb els altres». Tots tenim el gran repte de sortir de l'individualisme i fer-nos amb el proïsme. I, de fet, no hi ha res que dolgui més que percebre un trencament entre persones fins al punt de no poder ni adreçar-se la paraula. Al contrari, la gran constatació de la fraternitat i amistat és la capacitat de relacionar-se en l'escolta mútua.

Hem d'avançar més en el fet d'escoltar-nos els uns als altres. La saviesa popular ja ens diu que Déu ens ha donat una boca per a parlar i dues orelles per a escoltar, a fi de subratllar la necessitat d'escoltar abans de parlar. El terme *escoltar* té com a sinònim oir, que en la seva etimologia ens duu al verb llatí *audire*, la qual cosa expressa l'acció de copsar amb l'oida els sons que s'emeten. No hi pot haver relacions interpersonals sense diàleg, sense escolta mútua. Sovint, però, experimentem dificultats a l'hora de relacionar-nos amb els altres. No és fàcil saber comunicar-se i expressar-se obertament, ni tampoc ho és escoltar i comprendre els altres del tot.

Per a la virtut d'escoltar és necessari el silenci interior, tant per a atendre de veritat l'altre com per a expressar-nos amb la llibertat del qui lluita per vèncer el centrament en un mateix. El silenci interior ens permet d'escoltar i de ser pacients perquè l'altre es comuniqui com pugui o vulgui. El papa Francesc deia que l'escolta és una espècie de martiri, un sacrifici d'un mateix, perquè significa «treure's les sandàlies en el terreny sagrat del trobament amb l'altre que em parla (cf. Ex 3.5)».

La Quaresma és un temps propici per a l'escolta de la Paraula de Déu, amb tot el que significa de relació amb ell. En concret, Lleó XIV ens exhorta a fer-ho en la litúrgia, que

«ens educa per a una escolta més veritable de la realitat entre les moltes veus que travessen la nostra vida personal i social». Entrar en aquesta escola divina és deixar-nos instruir per Déu a fi d'escoltar com ell. El Sant Pare posa com a prova de la veritable escolta de la Paraula de Déu reconèixer que «la condició dels pobres representa un crit que, en la història de la humanitat, interpel·la constantment la nostra vida, les nostres societats, els sistemes polítics i econòmics, i especialment l'Església» (*Dilexi te*, 9).

LA UTILITAT DEL DEJUNI

[8 de març del 2026]

El dejuni és una de les tres pràctiques quaresmals que l'Església ens recorda per a fer en el camí que ens durà a la celebració de la Pasqua i que el Sant Pare en el missatge per a la Quaresma d'enguany remarca. El dejuni com a tal –molt present en la tradició eclesial multisecular– ha estat reduït, com a obligació canònica, a la mínima expressió: el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. Tot i això, molts fidels, sabent de la bondat d'aquesta consuetud, la practiquen més enllà de la seva obligatorietat.

Abstenir-se d'aliment «és un exercici ascètic antiquíssim i insubstituïble en el camí de la conversió». De vegades, podem caure en l'engany de pensar que el més important és el cor i les obres de servei i caritat, i certament que ho són. Ara bé, privar-se voluntàriament de menjar és una pràctica que, implicant el cos en el desig natural d'alimentar-nos, ens pot ajudar a adonar-nos d'altres realitats també essencials però no tan evidents. Recordem, per exemple, la resposta de Jesús al temptador: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* (Mt 4,4). Recollint les paraules del nostre Mestre, hem d'afirmar que el dejuni cristià solament té sentit si va unit a la lectura de l'Escriptura: abstenir-se, doncs, del menjar, per alimentar-se més abundantment de la Paraula de Déu. D'altra banda, l'abstinència d'aliments ha d'anar sempre unida a l'austeritat de vida. L'existència cristiana, perquè sigui autèntica i forta, té necessitat de les pràctiques ascètiques. Sense hàbits de negació d'un mateix, que n'és, de difícil, d'avançar en el camí de la santedat!

El papa Lleó en el missatge esmentat ens convida, en aquesta Quaresma que estem vivint, a fer un dejuni ben concret: «abstenir-se d'utilitzar paraules que afecten i fereixen el nostre proïsme». Precisa aquest dejuni amb un terme ben necessari en

aquests moments: «desarmar el llenguatge». Siguem més i més conscients del bé i del mal que podem fer amb les nostres paraules, no solament en la seva materialitat, sinó també en el to i el context en què les diem. Hem de renunciar sempre «a les paraules feridores, al judici immediat, a parlar malament de qui és absent i no es pot defensar, a les calúmnies». Aquesta actitud l'hem de tenir en tots els nostres àmbits de relació: familiar, laboral, social, polític; sense oblidar les nostres comunitats cristianes. Hem de practicar en primera persona la fraternitat que es viu en la unitat i la pau.

LA DIMENSIÓ COMUNITÀRIA DE L'ESCOLTA I DEL DEJUNI

[15 de març del 2026]

L'Església mare ens convida en el temps de Quaresma a l'escolta de la Paraula i la pràctica de la penitència, amb la finalitat d'avançar en el camí d'una conversió sincera. Els quaranta dies que precedeixen la Pasqua són un temps intens d'exercici espiritual amb la característica de comunitari. De fet, en la santa Quaresma, les parròquies ofereixen activitats que propicien la pregària i la penitència comunitàries: el viacrucis, l'escolta de la Paraula en xerrades i meditacions, les misses estacionals, celebracions penitencials.

La dimensió comunitària de la vida cristina és essencial. Tot deixeble de Crist ha de tenir consciència que camina juntament amb els altres. En aquest aspecte, és molt important l'escolta i el dejuni comunitaris. El Sant Pare en el missatge per a la Quaresma d'enguany ens diu: «Les nostres parròquies, les famílies, els grups eclesials i les comunitats religioses són cridats a viure durant la Quaresma un camí compartit, en el qual l'escolta de la Paraula de Déu, així com del clam dels pobres i de la terra, esdevingui una forma de vida comuna, i el dejuni sostingui un penediment real.»

Certament, no hem estat pensats per a caminar sols. El Senyor ens ha creat per a compartir la nostra existència amb els altres, en els diferents cercles de relació personal. El mateix hem de dir de la vida eclesial. Per això, durant la Quaresma, fem bé d'acollir les iniciatives de les nostres comunitats de referència, a fi d'experimentar que caminem junts. En aquest mateix aspecte, vull assenyalar la importància comunitària de la penitència. Comunitàriament se'ns demana el dejuni el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant, com també l'abstinència de menjar carn el divendres, sabent que fora del temps de Quaresma podem substituir aquesta abstinència per una altra pràctica de pregària o caritat. Aquest

és també un aspecte comunitari que no podem obviar fàcilment. Els uns als altres ens hem de donar el testimoni que junts acomplim la penitència demanada. Això té més importància del que sembla, perquè ens edifica en la humilitat d'acceptar el que ens ha estat donat: ser membres de l'Església. Tinguem ben present que Crist i el seu cos, que és l'Església, són inseparables.

La veritable conversió no és una mera qüestió de consciència personal; implica també «l'estil de les relacions, la qualitat del diàleg, la capacitat de deixar-se interrogar per la realitat i reconèixer allò que realment orienta el desig, tant a les nostres comunitats eclesials com a la humanitat que té set de justícia i reconciliació».

A TU JOVE QUE T'HO ESTÀS PREGUNTANT

[22 de març del 2026]

No sé el teu nom, ni quin és el teu rostre, però m'atreveixo a adreçar-te aquestes paraules amb l'objectiu d'ajudar-te a discernir si el Senyor et crida a viure una vida de cèlibe i lliurar-te al ministeri sacerdotal al servei de Crist i de la seva Església. No sé si sents amb claredat la invitació a seguir més de prop Jesús, però sí que intueixo que el seu nom ressona en el teu cor i tens desig de conèixer-lo més i més. Aquesta és una primera premissa ineludible per a tenir la passió de seguir Jesucrist per ser i viure com ell.

Si en el teu cor el desig de ser més de Crist es fa present i de manera constant, això significa que has de fer un discerniment, una recerca lliure i generosa de la voluntat de Déu. T'has de posar en camí, escoltant la mateixa crida que Jesús va fer a Simó: *Tira mar endins* (Lc 5,4). No tinguis por d'endinsar-te en el coneixement i la voluntat de Déu. Jesús et convida a ser valent, confiant en ell, perquè solament vol la teva felicitat. Per això, si t'ha escollit, ell et donarà la llum per a descobrir la seva crida i la força necessària per a respondre-hi.

El Senyor no et vol capacitat del tot, solament et demana un cor d'enamorat. Deixa que Déu vagi fent la seva obra en tu. Ell no et vol perfecte ni que et pensis que ets millor que els altres. Solament et demana que siguis «normal» i que tinguis la maduresa que s'ha de tenir a la teva edat per a deixar-te acompanyar per l'Església, en aquest procés

de discerniment i de camí vers la configuració a Jesucrist pastor que dona la vida per les seves ovelles, per mitjà del sagrament de l'orde.

No esperis, per tant, a tenir-ho tot clar. En el camí vocacional hi ha boires. El fet és que Jesús ho demana tot i «per sempre», i això contrasta amb el pensament dominant en la societat avui dia, en què hi ha molta por als compromisos definitius. En el fons, és perquè manca l'esperança, la qual fa present la convicció profunda que l'amor de Déu mai no ens abandona. Aquesta és la confiança necessària que dona ales per a llançar-se a confiar en Déu més que en les nostres forces. Aquesta és la raó definitiva per a respondre sí a la crida i abocar-se a l'aventura de ser transparència de Jesús, sacerdot, pastor, mestre i espòs de l'Església i de la humanitat sencera. El teu discerniment sincer i valent –sigui quin sigui el camí que el Senyor obrirà al teu davant– serà un bé per a tu i per a tantíssimes persones que, per mitjà teu, trobaran Crist salvador de tothom.

LA PARAULA D'AMOR MÉS ELOQÜENT

[29 de març del 2026]

Cada any, entorn de la primera lluna plena després del 21 de març, els cristians celebrem el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, la seva passió, mort i resurrecció. Sabem que aquests fets, ocorreguts fa quasi dos mil anys, tenen la característica de l'eternitat, com ho ensenya el *Catecisme de l'Església catòlica*: «Quan arribà la seva hora, Jesús visqué l'únic esdeveniment de la història que no passa [...]. És un esdeveniment real, que succeí en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El misteri pasqual de Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament, ja que amb la seva mort destruí la mort, i tot el que el Crist és i tot el que ha fet i ha sofert per tots els homes participa de l'eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s'hi fa present» (1085). Per aquesta raó, el poble fidel s'afanya a viure intensament el misteri pasqual en els dies sants amb la pregària i la litúrgia de l'Església.

La pietat popular expressa amb les seves manifestacions pròpies de la Setmana Santa els sentiments que brollen dels fets colpidors de la passió i mort del Senyor. El mateix manifesta la litúrgia cristiana amb la profunditat i sobrietat que li pertocuen. I fem bé

de viure-ho de cor per tal que no ens passin els dies més sants de l'any sense entrar en el nucli del misteri de la nostra salvació. Tot i això, ens hem d'esforçar perquè no sigui viscut per nosaltres d'una manera superficial, com un mer sentiment religiós. Perquè Crist crucificat, donant la seva vida per la salvació de la humanitat, és la paraula d'amor més eloqüent de tota la història, de tot el que ha succeït i del que succeirà fins a la fi dels segles. El que brolla de la creu de Crist no és un pur sentiment, ni una sola idea que genera acció positiva, ni una simple dimensió espiritual. És amor i res més que amor en la seva expressió més eloqüent i definitiva. Així ho va entendre sant Pau: *M'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi* (Ga 2,20).

Adonem-nos que el tema de l'amor no és una qüestió baldera, d'una importància relativa. Perquè el que és veritablement humà és estimar del tot. Crist crucificat és la sageta amb què Déu fereix més fermament els cors dels seus amadors, a fi que el seu amor regni més i més en els seus cors. Necessitem cercar el do de Déu, que brolla del Cor de Crist, traspassat per la llança del soldat, per a poder estimar de veritat i, per consegüent, ser autènticament humans.

LA JOIA I LA PAU PASQUALS

[5 d'abril del 2026]

És significatiu que la salutació de Jesús ressuscitat en les aparicions a les dones i als deixebles siguin la paraula grega *kháirete* (Mt 28,9), que és la fórmula grega de salutació i que es tradueix per «alegreu-vos»; i *eirene* (Jn 20,20.26), que significa en la nostra llengua «pau a vosaltres». Totes dues expressions, però, ens remeten a la salutació hebrea *shalom*, amb la qual Jesús certament devia saludar. Ara bé, l'expressió hebrea inclou tant la mateixa pau com la joia i tots els béns que l'home desitja i que provenen de la mà amorosa i provident de Déu.

Amb la resurrecció de Jesucrist irromp en la història la gran novetat: la vida ha vençut la mort. Aquell que ha estat crucificat i ha mort en la creu ha retornat, des del sepulcre, a la vida; però no pas a la vida que aboca irremeiablement a la mort, sinó a la vida gloriosa de Fill de Déu. La tomba no va poder retenir el qui és la Vida. El qui va dir a Marta, en el dolor de la mort del seu germà Llätzer: *Jo soc la resurrecció i la vida* (Jn 11,25), i li va cridar: *Llätzer, surt a fora* (11,43), és el qui entrà al sepulcre

amortallat, per vèncer definitivament el poder que tenia la mort i que provenia del pecat. Amb la victòria sobre el pecat i la mort comença la vida nova que res ni ningú no podrà deturar.

Aquesta bona nova, que es proclama en el món el matí de Pasqua, quan les dones van al sepulcre del seu Mestre i el troben buit i escolten l'anunci de l'àngel, no cessa de ressonar en tots els llocs i en tots els moments de l'esdevenir humà. Com una flama viva que es passa de mà a mà, cada any, de manera nova, en la litúrgia de la

Pasqua encén el cor dels qui creuen en Crist i celebren els misteris cristians, fent néixer la joia i la pau del ressuscitat en el seu interior.

Enmig d'un món que cerca la pau i que, al mateix temps, experimenta amb tristesa com és de fràgil la convivència humana, en veure que els conflictes entre les nacions i la polarització social s'intensifiquen, el missatge pasqual del Ressuscitat ha de ressonar amb més força. Necessitem que els dons de la joia i la pau arribin, més i més, al cor dels qui creiem en la vida nova que Crist ens ha donat amb la seva mort i resurrecció. Hem de ser, amb el testimoniatge i amb la paraula oportuna i sincera, els heralds de Crist viu en nosaltres. En ell hi ha la font de la vida nova que fa possible la joia i la pau veritables.

LA MISSA DOMINICAL, EL COR DE L'ESGLÉSIA

[12 d'abril del 2026]

En la visita pastoral vaig passant una per una per les parròquies de la diòcesi. Constató com és d'important la celebració de la missa els diumenges i festes de precepte. De fet, per a moltes parròquies petites la missa és quasi l'única activitat que es pot fer. M'alegro profundament en veure com els preveres s'esforcen per servir de la millor manera possible aquestes comunitats. La qual cosa, en alguns casos, significa una periodicitat de la celebració que no és pas la que la nostra fe ens demana, perquè nosaltres sabem que diumenge rere diumenge celebrem l'Eucaristia.

Certament, l'escassetat de preveres i les comunitats molt minses no fan viable la celebració dominical i festiva en totes les parròquies. Durant el Sínode Diocesà es

va plantejar aquesta qüestió, tractant-la des de la fe i la tradició multisecular de l'Església. Aquesta, ja des dels temps apostòlics, va tenir clara la importància del dia del Senyor, el diumenge, en què commemorem la resurrecció de Crist, dia de repòs, el qual té com a centre la missa dominical. No es pot entendre el diumenge sense la celebració de l'Eucaristia, «la santa i divina litúrgia», com deia un autor anònim dels primers segles del cristianisme. L'Eucaristia és insubstituïble. No hi ha cap altra celebració que pugui ocupar el seu lloc.

En els decrets sinodals s'assenyala la importància de l'Eucaristia per a tota comunitat parroquial. Per això, s'urgeix que es tendeixi cap a la missa dominical única en cada comunitat, a fi que es puguin servir les parròquies més petites. A més, hi ha un decret que és fonamental per a tothom: «Que l'Eucaristia dominical i la de les festes de precepte sigui desitjada i cercada per tot cristià» (21). Ara, com sempre, la participació en la celebració eucarística té com a raó fonamental la fe en Crist. Solament des de la fe s'entén què és l'Eucaristia i el seu gran valor. Des d'aquesta mateixa fe es veu clarament que tan sols els qui participen del sacerdoci apostòlic poden presidir-la *in persona Christi*: els bisbes i els preveres. Aquí rau per què l'Eucaristia dominical ha de ser desitjada. És un cor amarat de fe que cerca la font de la vida, en la donació de Crist, en el seu sant sacrifici redemptor, el seu misteri pasqual.

Per això mateix, ha de ser cercada. En aquest moments en què, gràcies a Déu, podem traslladar-nos d'un lloc a un altre amb facilitat, els cristians hem de cercar en el diumenge la missa dominical, que és el cor de l'Església.

ALCEU ELS ULLS I MIREU ELS CAMPS (JN 4,35)

[19 d'abril del 2026]

La visita del sant pare Lleó a Espanya ja és plenament oficial, concretada principalment en tres llocs: les ciutats de Madrid i Barcelona i les illes Canàries; incloent-hi, ara per ara, també el santuari i monestir de Montserrat. Aquest fet ens alegra profundament, perquè la visita del Papa a la nostra terra ens aporta, com a primer fruit, allò que va dir Jesús a Pere: *Tu, quan sigui l'hora, conforta els teus germans* (Lc 22,32). Confortar-nos en la fe, esperança i caritat cristianes és l'objectiu principal del Papa en els viatges apostòlics.

Projectant una primera mirada a les possibilitats que ens brinda l'estada del pontífex entre nosaltres, no ens pot passar per alt que una realitat central és la benedicció de la creu que corona la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. El 10 de juny, dia en què Lleó XIV presidirà l'eucaristia en aquest temple expiatori, és la data commemorativa del centenari de la mort del venerable Antoni Gaudí; la qual cosa ens omple de joia pel reconeixement a la persona, la vida i l'obra d'aquell qui és anomenat «l'arquitecte de Déu».

El lema de la visita apostòlica del Sant Pare a Espanya, al meu entendre, té com a eix la invitació d'Antoni Gaudí a alçar la mirada per veure la creu de Crist encimbellada al temple de la Sagrada Família de Barcelona. Crida que pren cos en les paraules que Jesús va dir als seus deixebles quan aquests el trobaren parlant amb la dona samaritana, fent-los anar més enllà de les anècdotes: *Alceu els ulls i mireu els camps: ja són rossos, a punt de segar* (Jn 4,35). Som convidats a alçar la mirada a la creu del Redemptor, sabent que ella inclou una gran veritat: el cor humà i diví de Jesús és principi i fi de totes les coses. Certament, sols és ferm allò que té el seu únic i exclusiu fonament en la creu de Jesucrist, perquè ell és ahir, avui i sempre l'ànima del món.

Alçar la mirada també vers els nostres germans que comparteixen avui la creu de Jesucrist: els migrants que es juguen la vida travessant mars i oceans, els qui pateixen els horrors de la guerra, els descartats, els qui no tenen veu, els qui són perseguits per les seves creences, els desafavorits i necessitosos. Alçar la mirada, al mateix temps, per veure *els camps que ja són rossos, a punt de segar*. Crida clara de Jesús a estar atents als homes i dones que cerquen Crist per trobar la veritat que els ordeni la vida, els hi posi fonament i els empenyi a seguir caminant amb esperança. Cridats a acollir tothom en l'escolta i el diàleg, a donar raó de la nostra esperança, a ser testimonis creients i creïbles de la nostra fe.

ANEU MAR ENDINS (Lc 5,4)

[26 d'abril del 2026]

L'escena evangèlica de la crida dels primers deixebles (Lc 5,1-11) és plena de ressonàncies per a nosaltres en aquest moment eclesial i social. Jesús convida aquells pescadors del

mar de Galilea, que s'havien escarrassat tota la nit sense pescar res, a anar més endins encara i tornar a calar les xarxes. El Senyor els invita a fiar-se de la seva paraula i fer el que mai no haurien realitzat, vist els fracassos anteriors. La confiança en Jesús obra la pesca abundantíssima, tant que les xarxes eren a punt d'esquinçar-se. L'efecte és clar, sobretot en Simó-Pere: *Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador* (5,8).

En una societat on predominen massa sovint la incertesa i la manca d'esperança, els creients som cridats a posar més i més la confiança en Jesús i en la seva paraula. Necessitem, enmig de tantes veus que ressonen, atendre la veu clara i nítida del Senyor. Hem de ser amatents a l'escolta de la seva paraula i a posar-la en pràctica sense cap recança. Sense oblidar tampoc la necessitat de donar-li culte, és a dir, lloar-lo, agrair els seus dons, demanar la seva misericòrdia.

El Senyor ens diu: *Aneu mar endins* (Lc 5,4), enmig de les incerteses i els fets que volen minar la nostra esperança. Això significa sortir de la nostra àrea de confort: el que sempre hem fet, el que sabem fer, el que tothom fa. Ens manar d'acudir més endins, allà on no hem anat mai o fa temps que no hi hem passat. Jesús ens ho diu, perquè ell sap quins són els seus caladors, que no sempre coincideixen amb els que nosaltres pensem. Perquè —i no ho hem de descuidar mai— la pesca sempre és del Senyor.

Hi ha joves que senten la crida del Senyor a més lliurament a ell. També truquen a la porta de la nostra Església persones que cerquen les fonts de la vida: els sagraments de la iniciació cristiana. A molts cors la set profunda de veritat, amor i bellesa els fa cercadors de sentit. Arriba al cor de Déu el clam silenciós de qui sofreix per la injustícia, la soledat, la malaltia, els trencaments familiars, la violència. Tots aquests esperen l'acolliment i l'acompanyament dels qui som deixebles de Crist i sentim la seva crida suau i urgent, al mateix temps: *Aneu mar endins vers* els «caladors» que jo mateix he preparat per a les vostres xarxes. El sant pare Lleó parla d'una «renovada Pentecosta vocacional en l'Església» (*La fidelitat genera futur*, 27). ¿Estem preparats —repeteixo— per a l'acolliment i l'acompanyament?

Activitats pastorals del senyor bisbe

MARÇ

1. Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria del Vilar: missa estacional a l'església de la Sagrada Família de la Bauma. Visita el temple parroquial de Sant Vicenç de Castellbell. Dinar i trobada amb col·laboradors parroquials. Celebra la missa amb un grup de joves de post *Effatà*, a l'ermita de Sant Sebastià, de la parròquia de Santa Eulàlia de Riuprimer.
- 2-4. Presideix la 47a Trobada de responsables de santuaris de Catalunya i les Illes al santuari del Sant Crist de Balaguer.
5. Presideix el recés de Quaresma per a preveres i diaques al Seminari de Vic.
6. Celebra la missa a la casa nadiua de sant Miquel dels Sants de Vic. Presideix l'assemblea de Càritas diocesana, a l'Escrivania de la catedral.
7. Trobada amb una família a Santpedor. Visita pastoral a Sant Vicenç de Castellet: celebració de la missa estacional i dinar amb col·laboradors; visita la residència d'ancians.
10. Presideix la reunió del consell episcopal.
11. Presideix la reunió de la Junta de Govern del Museu Episcopal de Vic, a l'Escrivania de la catedral. Reunió amb col·laboradors de la cúria.
12. Trobada amb l'alcalde de Vic. Audiències. Pregària per les vocacions a la catedral.
13. Presideix la reunió del Consell diocesà de Càritas a la seva seu de Vic.
- 13-14. Presideix i participa de les 24 Hores per al Senyor a la catedral. Participa en la XXVI Jornada Diocesana de Catequesi.
15. Visita pastoral al Pont de Vilomara: eucaristia amb confirmacions i trobada amb col·laboradors. Visita al centre de dia d'atenció als ancians.
16. Reunió amb els formadors del Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona.

17. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
18. Predica el recés a les Carmelites Descalces de Vic.
Trobada amb el vicari de la Prelatura de l'Opus Dei de Catalunya.
Missa per les vocacions a l'església del Seminari de Vic.
Trobada amb joves de la delegació: col·loqui, sopar i pregària.
19. Celebra l'eucaristia a les Germanetes del Pobres de Vic.
Salutació als ancians residents i dinar amb la comunitat.
Presideix la celebració de la santa missa a la catedral.
20. Audiència.
Trobada amb col·laboradors de la cúria.
Presideix el jurament dels membres del Tribunal per a la Causa de beatificació de Jaume Serra Jordi i companys sacerdots i seglars màrtirs.
Pregària per les vocacions a la catedral.
21. Visita pastoral a la parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell.
Trobada amb col·laboradors parroquials i dinar de germanor.
Visita pastoral a Santa Maria de Monistrol de Rajadell: missa estacional i trobada amb feligresos.
23. Audiència a la provincial de les Servidores del Senyor i de la Verge de Matarà.
Audiència.
24. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
Presideix la reunió del Patronat de la Fundació Col·legi Llissach, a la sala de reunions de la cúria diocesana.
25. Presideix l'eucaristia a la casa nadiua del Pare Coll a Gombrèn, amb motiu dels 170 anys de la mort del fundador de les Germanes Dominiques de l'Anunciata i inici de l'any vocacional d'aquesta congregació.
26. Audiències.
Presideix la reunió del Patronat de la Casa Sacerdotal de Vic, a la mateixa casa.
Pregària per les vocacions a la catedral.
27. Presideix l'eucaristia a la Casa Sacerdotal i la celebració de la unció de malalts.
29. Presideix la celebració del Diumenge de Rams a la catedral de Vic.
Presideix la processó del Silenci de la Congregació dels Dolors de Vic.
31. Dimarts Sant: presideix la missa crismal a la catedral de Vic; i dinar de germanor amb preveres, diaques i seminaristes al Seminari diocesà.

ABRIL

2. Presideix la celebració de la cena del Senyor, el Dijous Sant, a la catedral de Vic.
Hora santa.
Visita les reserves del Santíssim en esglésies de la ciutat.
3. Presideix el viacrucis a la catedral de Vic.
Celebra l'ofici de lectura i laudes i l'ofici de la Passió i Mort del Senyor, a la catedral.
4. Presideix l'ofici de lectura i laudes amb el capítol de canonges de la catedral i hi presideix la Vetlla Pasqual.
5. Presideix la missa del dia de Pasqua a la catedral.
6. Presideix l'eucaristia al monestir de Santa Teresa de Jorba, amb motiu de les noces d'or de vida religiosa de la germana Maria Carme.
7. Presideix l'eucaristia en la celebració de la festa del Sant Crist d'Igualada, a la basílica de Santa Maria d'aquesta ciutat; i presideix la processó de la tarda.
Visita les germanes Carmelites de Santa Teresa de Jorba.
- 8-10. Convivència amb els seminaristes a la parròquia i santuari de Santa Maria del Coll.
11. Missa a la casa nadiua de sant Miquel dels Sants de Vic.
12. Visita pastoral a la parròquia de Sant Sadurní de Callús. Missa estacional amb confirmacions.
Dinar fraternal amb el rector; visita la residència d'avis i trobada amb col·laboradors parroquials.
13. Audiència.
14. Audiències.
Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria diocesana.
15. Despatx amb col·laboradors de la cúria.
16. Audiències.
Pregària a la catedral.
17. Trobada amb col·laboradors de la cúria.
18. Presideix la IV Trobada de responsables diocesans per a les persones amb discapacitat, de la Comissió Episcopal per a l'Evangelització, la Catequesi i el Catecumenat, a Madrid.
- 20-24. Participa en la reunió núm. 129 de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a la seva seu de Madrid.
25. Visita pastoral a Sant Salvador de Guardiola: trobada amb el consell pastoral, celebració de l'eucaristia i dinar de la festa dels avis.
Trobada amb laics.
26. Visita pastoral a la parròquia de Santa Cecília de Grevalosa: participa en les activitats de l'aplec,

- incloent-hi el dinar amb famílies.
27. Celebra la missa de la Mare de Déu de Montserrat a la catedral.
 28. Presideix la reunió del consell episcopal, a les oficines de la cúria.
 29. Trobada amb el provincial dels Claretians.
 30. Pregària per les vocacions a la catedral.

Vicaria General

CARTA AMB MOTIU DE LA VETLLA DE PENTECOSTA

Vic, 3 de març del 2026

A tots els senyors rectors

Déu vos guard.

La Quaresma ens fa estar atents a l'escolta de la Paraula i de l'altre. Saber escoltar els qui demanen, saber-los acompanyar per a poder-los incorporar a la comunitat. Per això, un any més, el senyor bisbe convoca a la celebració del sagrament de la confirmació a la santa església catedral basilica de Sant Pere de Vic.

És una oportunitat per a recordar la importància d'aquest sagrament, així com la possibilitat de rebre'l una vegada ha passat l'edat en què era costum de fer-ho.

La celebració de la Vetlla de Pentecosta serà el dissabte dia 23 de maig, a les 7 de la tarda.

Cal recordar que cada rector és responsable de la preparació dels seus candidats, de discernir la idoneïtat per a rebre aquest sagrament i d'inscriure'ls a la Cancelleria i Secretaria general del bisbat, tenint present que cal portar el certificat del baptisme dels candidats en el moment de la inscripció.

Els confirmands i padrins són convocats **el mateix dissabte**, dia 23, **a les 6** de la tarda, per a l'**assaig de la celebració**. Així mateix, es facilitarà la celebració del sagrament de la reconciliació per a aquells qui ho desitgin.

Quedo a la vostra disposició.

Mn. Josep Maria Riba i Farrés,
Vicari general

Cancelleria - Secretaria General

CARTA AMB MOTIU DEL DIMARTS SANT

MISSA CRISMAL **Dimarts Sant, 31 de març del 2026**

A 2/4 de 12, a la catedral de Sant Pere de Vic

Benvolgut mossèn:

Tal com veureu en la carta del senyor bisbe, el pròxim 31 de març se celebrarà la missa crismal a la catedral de Sant Pere de Vic i el dinar de germanor al Seminari diocesà. Recordem que es fa especial atenció als qui celebren aniversaris sacerdotals que, enguany, són:

Noces d'or sacerdotals (1976-2026): **P. Marian Baqués Trenchs**, SchP (24-4-1976) i **fra Pere Cardona Bueno**, O.F.M. Cap. (5-12-1976).

Noces d'argent sacerdotals (2001-2026): **Mn. Jean Bernard Kankolongo Luboya** (7-1-2001), **Mn. José Luís Salas Barriga** (14-7-2001), **Mn. Rémy Mvuyekure** (28-7-2001), **Mn. Gregoire Hakizimana** (29-7-2001), **P. Alejandro Ramón Robledo**, I.V.E. (9-9-2001), **Mn. Enric Garcia López** (23-12-2001) i **Mn. Josep Molist Rifà** (23-12-2001).

NOTES:

1. Penseu a portar alba. El lloc de revestir-se per als qui celebren anys de presbiterat, per als canonges i per als oficiants serà a la sagristia; per als altres preveres, a l'escrivania.
2. Mitja hora abans de la celebració de l'eucaristia hi haurà assaig de cants.

3. El repartiment dels sants olis es farà a la mateixa catedral al final de la celebració.
4. Els preveres diocesans rebreu, per correu postal, una carta, butlletes i sobres amb motiu de l'elecció del **nou patronat de la Casa Sacerdotal**. Per això, aquest dimarts, dia 31, **de 13 a 14 h**, hi haurà l'urna per a dipositar les butlletes davant la sala Torras i Bages.
5. Per a la vostra **inscripció a la jornada**, podeu accedir a l'enllaç que hi ha en el correu electrònic. Si preferiu fer-ho per telèfon truqueu al 93 883 26 55. En qualsevol cas, agraïrem que sigui **abans del dia 25 de març**. Gràcies.

Rebeu una salutació ben cordial.

Cancelleria i Secretaria General

Vic, 16 de març del 2026

Nomenaments

Mn. Xavier Bisbal Talló, vicedirector de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, per un període de cinc anys, 24 de març del 2026.

Sra. Pilar Pous Altafaja, representant del bisbat de Vic en el Patronat de la Fundació Privada Escola Casals-Gràcia de Manlleu, per un període de cinc anys, 24 de març del 2026.

Sr. Rafel Ginebra Molins, director de l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, 31 de març del 2026.

Cessaments

Sr. Ramon Martínez Pujol cessa de membre de la Comissió Delegada del bisbe per a la direcció de Càritas Diocesana, 15 de març del 2026.

Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca cessa de vicedirector de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, 24 de març del 2026.

Crònica diocesana

24 HORES PER AL SENYOR

Els dies 13 i 14 de març es van celebrar, com altres anys, les 24 hores per al Senyor. Enguany es va fer especial atenció a la pregària per la pau, segons la crida insistent del papa Lleó XIV, singularment per la situació de conflicte bèl·lic a l'Iran, impulsant-nos a unir-nos a favor d'una pau «desarmada i desarmadora», basada en el respecte a la vida i dignitat humanes, la justícia i el diàleg a la recerca d'acords que assegurin el respecte als drets humans.

Enguany, les 24 hores per al Senyor van començar el divendres 13, amb la missa, presidida pel senyor bisbe, i l'inici de les 24 hores amb exposició del Santíssim. A la tarda, hora nona i coroneta de la Misericòrdia i el sant rosari (misteris de goig i misteris de llum). Ja al vespre, litúrgia de les hores (vespres), seguida del sant rosari (misteris de dolor). A les 10 del vespre va començar l'adoració jove fins les 12 de la nit, amb el res de les completes, que donà pas a l'adoració nocturna.

A les 6 del matí, sant rosari (misteris de glòria) i litúrgia de les hores amb l'ofici de lectura. Seguí la pregària d'intercessió i les laudes. Després de la *lectio divina*, predicació i oració comunitària conclusiva. La reserva solemne va cloure aquesta nova edició de les 24 hores per al Senyor.

XXVI JORNADA DIOCESANA DE CATEQUESI: «UNA CATEQUESI EN CLAU EVANGELITZADORA»

El dissabte dia 14 de març va tenir lloc al Seminari de Vic la XXVI Jornada Diocesana de Catequesi, amb el títol «Una catequesi en clau evangelitzadora». El ponent principal fou el delegat d'Evangelització de Barcelona, Mn. Bruno Bérchez, que hi participà juntament amb la Núria i la Carme, dues catequistes de la seva parròquia. La jornada

es dividí en dues parts: el matí es dedicà a la ponència de Mn. Bruno i a la tarda es presentà la concreció de la catequesi a la seva parròquia.

Després de l'acolliment i del res de tèrcia, els prop de noranta catequistes van començar el treball. El delegat de Catequesi recordà d'on veníem, enllaçant amb la Jornada del 2025 a Ripoll. Va dir que ens trobàvem en un moment de canvi de paradigma en el qual la catequesi ha de contenir el primer anunci, anomenant-lo així no perquè sigui el primer en el temps sinó el principal, tal com diu el *Directori la catequesi*: el primer anunci i la catequesi són moments distints però complementaris.

Mn. Bruno va començar explicant la seva experiència en arribar a la parròquia de St. Miquel dels Sants de Barcelona: una comunitat envellida i una església molt tancada. Així que començà a envoltar-se de col·laboradors i a compartir amb ells la seva visió i desig, va conèixer el que s'estava fent en altres llocs i s'adonà que s'havien de cuidar els elements següents: la pregària (com a font de tota acció evangelitzadora), la invitació (des de la llibertat), l'acolliment (importància de la relació personal), el *kerigma* (Jesús com a bona notícia) i l'acompanyament (continuitat i comunitat). Insistí molt en la importància d'acompanyar, de diverses maneres, els qui s'han incorporat a la comunitat.

Per al ponent, la catequesi ha de ser acollidora, cuidada i experiencial (que sigui més una trobada que un coneixement), també querigmàtica, pregada i en clau d'acompanyament. La catequesi necessita «una parròquia evangelitzadora» que acompanyi, perquè tota la comunitat és un cos únic format per diversos sistemes:

1. Litúrgic: tot neix de la trobada amb el Senyor.
2. Discipular: ha d'ajudar a créixer en la fe en qualsevol moment de la vida.
3. Fraternitat: comunitat de fe i acollidora.
4. Servei: tots podem i devem col·laborar.
5. Missioner: com atreure més germans a la comunitat?

Tota l'activitat de la catequesi es desenvolupa el diumenge i s'adreça tant als infants com als pares. Com a exemples de primer anunci per a crear una primera adhesió, va parlar dels *Sopars Alpha*, la visita a les famílies a casa, els recessos d'Emmaús... En el diàleg posterior va remarcar que calia presentar als pares la proposta de la parròquia

de manera clara, fer sessions informatives i que les famílies escollissin incorporar-s'hi o no, de manera lliure. Un cop acceptada la proposta, sí que se'ls demana compromís en la participació.

Havent dinat, la jornada va continuar amb una primera comunicació del nou delegat de Pastoral de Persones amb Discapacitat, Mn. Rubèn Junqueras, diaca, que presentà la nova delegació i la tasca que volen dur a terme.

Tot seguit, les catequistes Carme i Núria, que coordinen la catequesi d'aquestes tres parròquies del barri de Gràcia de Barcelona, van explicar com està organitzada la catequesi. Hi ha una etapa de precatequesi amb els més petits, es fa oratori amb els infants i es vetlla també per la continuïtat amb una catequesi experiencial i més lúdica, però en tot s'hi integren els pares. Els grups de confirmació són de 1r a 3r d'ESO, fan l'*Alpha Young* i també les activitats proposades per *Edge Lifeteen*. A més, es fan trobades i activitats extres que volen portar a viure la fe més enllà de la catequesi, com ara els diumenges en família.

La tarda va acabar amb dues comunicacions més: la del delegat d'Evangelització de la nostra diòcesi, Remigi Palmés, que parlà sobretot dels recessos d'Emmaús, *Effatà* (Emmaús per a joves) i els *Sopars Alpha*. Recordà que hi ha uns equips preparats per a ajudar les parròquies que vulguin implantar-los.

Finalment, hi intervingué Alba Masnou, de la delegació diocesana per al Catecumenat. Va explicar que actualment hi ha 38 catecúmens adults (de més de 16 anys) a la diòcesi. També va explicar quin és el procés que cal seguir quan tenim un infant no batejat en edat catequètica o un adult que demana el baptisme. En el primer cas, els infants han d'incorporar-se al grup de catequesi que els pertoca per l'edat i seguir el camí per a infants i adolescents; en el segon cas (per a adults i nois i noies de més de 16 anys) cal seguir el camí del catecumenat d'adults.

La jornada va acabar amb el res de vespres a la capella del Seminari, presidit pel bisbe Romà. Agraïm la feina de tot l'equip de la delegació i la participació dels catequistes.

Empar Escalé

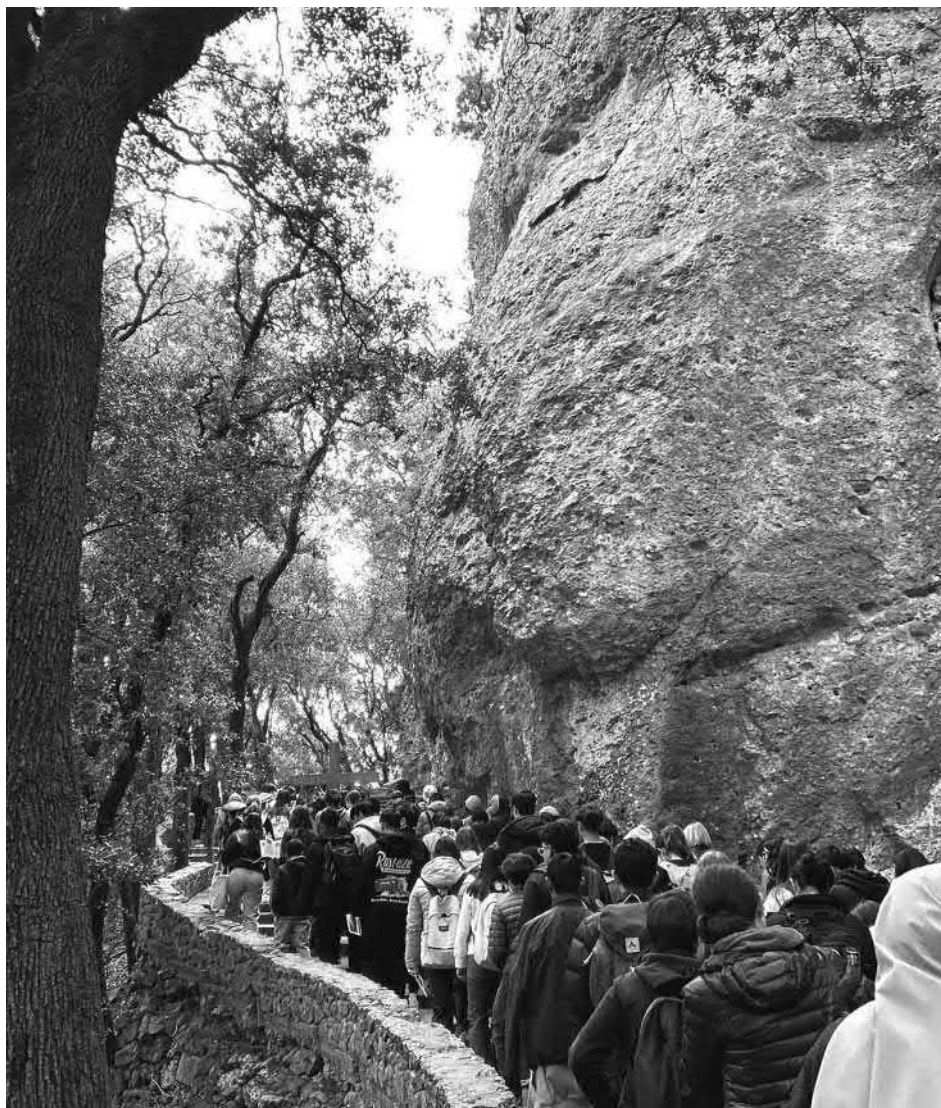
Membre de la Comissió Permanent de Catequesi

VIACRUCIS JOVE A MONTSERRAT

El Dilluns Sant, 30 de març, es va celebrar el Viacrucis Jove a Montserrat. Hi van participar 120 adolescents i joves, vinguts de Gurb, Igualada, Manlleu, Manresa, Moià, Ripoll i Vic, acompanyats per 6 preveres, 1 diaca i 3 seminaristes.

La jornada va començar, després d'alguns jocs, seguint les catorze estacions del camí de la creu amb les diferents escultures representatives. Per grups, els joves anaren portant la creu i llegien diferents textos reflexius, alternant-los amb cants. Un providencial repic de campanes va trencar el silenci contemplatiu de l'estació de la mort de Jesús, fent-lo més solemne.

Acabat el temps lliure per a dinar, els infants i adolescents es van divertir fent una gimcana, a través de la qual descobriren detalls sobre Montserrat que desconeixien i van treballar en grup per fer fotografies creatives representant elements de la Setmana Santa. A continuació, es va fer una celebració penitencial a l'interior de la basílica, amb l'ajut dels seminaristes i l'equip de músics de la delegació. Els qui ho van desitjar pogueren rebre el sagrament de la reconciliació. La salutació de rigor a la Moreneta va posar fi a una bonica jornada de comunió i convivència.

DIMARTS SANT - MISSA CRISMAL

El dia 31 de març, Dimarts Sant, es va celebrar a la catedral de Vic la Jornada Sacerdotal, commemorativa de la institució del sacerdoci, que va reunir un gran nombre de preveres de la diòcesi. El moment central de la jornada fou la Missa Crismal, en la qual els sacerdots van renovar les promeses del seu ministeri i el bisbe va beneir els olis dels catecúmens i dels malalts i consagrà el sant crisma, elements que s'utilitzaran durant tot l'any en la celebració dels sagraments.

Va venir després, com és costum, el dinar de germanor al Seminari diocesà, on foren especialment homenatjats els preveres que celebraven anys d'ordenació sacerdotal: el P. Marian Baqués Trencs, SchP, i fra Pere Cardona, cinquanta anys; i els mossens Jean Bernard Kankolongo, José Luis Salas, Rémy Mvuyekure, Gregoire Hakizimana, Enric Garcia, Josep Molist i el P. Alejandro Robledo, vint-i-cinc.

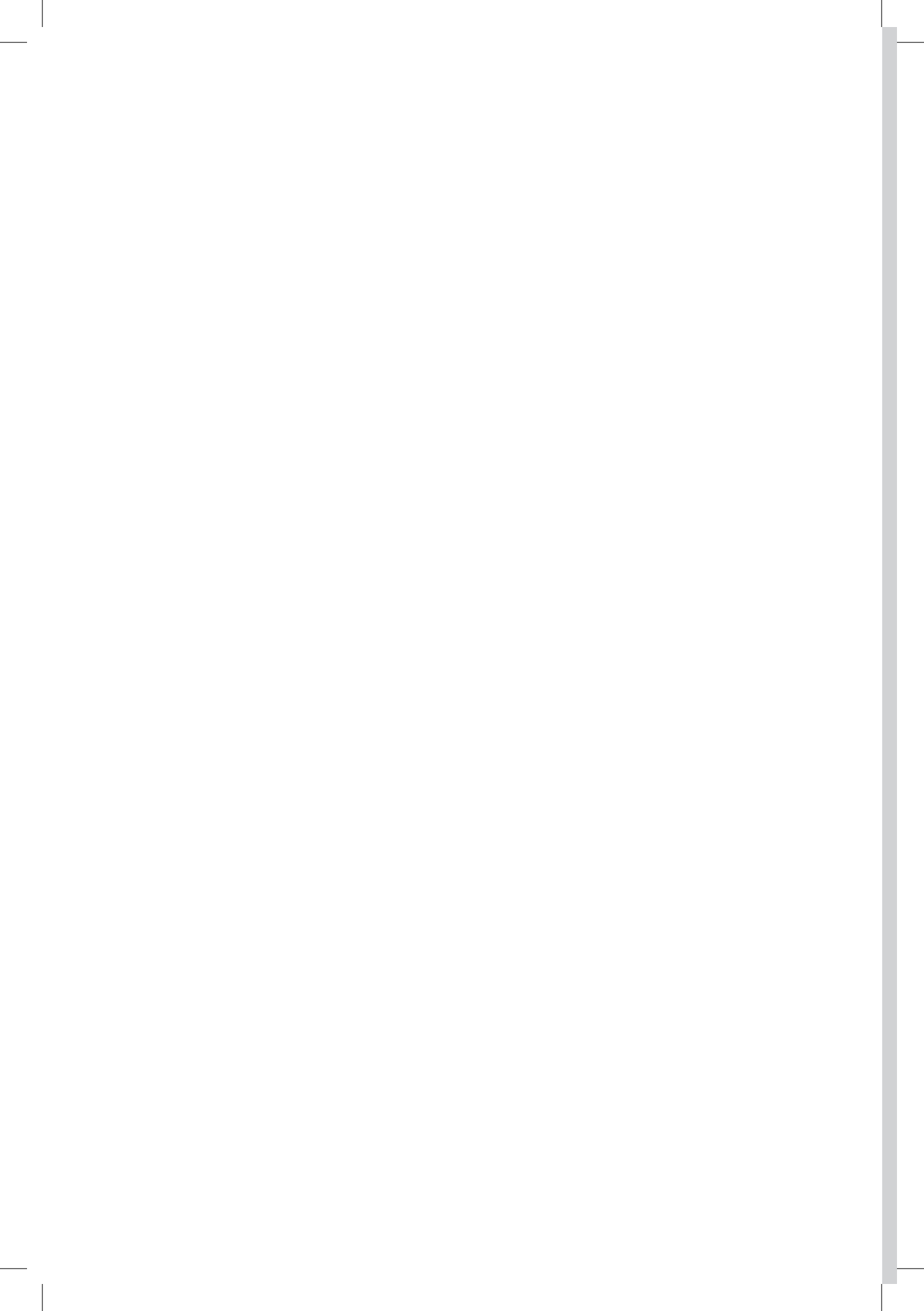
XXXIV TROBADA DIOCESANA DE PASTORAL DE LA SALUT

El dia 11 d'abril la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic va acollir la XXXIV Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut. Amb la participació de prop d'una trentena de persones, entre visitadors de malalts, voluntaris i membres de la *Fràter*, vinguts d'arreu del bisbat, la jornada va començar amb una pregària dirigida per Mn. Joan Mir i una salutació del Sr. Jaume Casanellas, consiliari i delegat de la delegació de Pastoral de la Salut, respectivament.

Amb el lema «El dugué a l'hostal i se'n va ocupar» (Lc 10,34), la trobada volia servir per a reflexionar sobre la importància d'acompanyar i cuidar els malalts en una societat marcada per la rapidesa i la indiferència.

A tal fi, Mn. Sebastià Aupí, delegat de Pastoral de la Salut del bisbat de Girona, va oferir una conferència sobre la vocació en l'atenció espiritual als malalts i les seves famílies. Un col·loqui entre els assistents, informacions de les parròquies i de les entitats participants van cloure la matinal.

Conferència Episcopal Espanyola

**REUNIÓ NÚM. 129 DE L'ASSEMBLEA PLENÀRIA DE LA CONFERÈNCIA
EPISCOPAL ESPANYOLA**

Els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola van celebrar la 129a Assemblea Plenària del 20 al 23 d'abril a la seva seu a Madrid. Un dels temes de l'ordre del dia va ser la pròxima visita del papa Lleó XIV a Espanya, del 6 al 12 de juny. Aquesta visita fou present en la salutació del nunci apostòlic, Mons. Piero Pioppo, que es dirigí per primera vegada a la plenària després de la seva arribada a Espanya el setembre del 2025; i també en el discurs inaugural del president de la Conferència Episcopal. Tots dos tingueren present el papa Francesc en el primer aniversari de la seva defunció.

Visita del papa Lleó XIV a Espanya

L'Església a Espanya espera la visita del papa Lleó XIV del 6 al 12 de juny. El coordinador general, Yago de la Cierva, i el coordinador general adjunt, Fernando Giménez Barriocanal, van intervenir en l'assemblea per informar sobre els treballs d'organització que es duen a terme en coordinació amb les diòcesis de Madrid, Barcelona, Canàries, Sant Cristóbal de La Laguna i Sant Feliu de Llobregat. Com va assenyalar el president de la CEE en el discurs inaugural, el Sant Pare, «visitant alguns, ens visita a tots». Aquesta visita, «en si mateixa, és un regal; a més, ple de riques oportunitats».

Durant aquesta assemblea hi hagué una trobada amb la premsa sobre la situació de les migracions a Canàries en relació amb la visita del papa Lleó. Els bisbes de Canàries i Tenerife, juntament amb la secretaria general de Càritas diocesana de Canàries, van informar del treball que es fa acollint, protegint, promovent i integrant les persones que arriben a Canàries a través de la ruta atlàntica; i de la feina que es fa en els pas-sadissos d'hospitalitat orientats a l'acompanyament dels immigrants.

Protecció de menors

El Servei de Coordinació i Assessorament de les Oficines per a la Protecció de Menors va presentar l'activitat de les Oficines, creades l'any 2020, del passat any 2025. Durant aquest exercici han rebut formació per a la prevenció d'abusos i protecció de menors 465.465 persones (entre elles, 363.060 menors; 34.175 professors; 32.310 pares; 19.265 agents de pastoral, monitors de lleure i catequistes; 7.712 sacerdots i religiosos; i 1.388 seminaristes i religiosos en formació). Per altra banda, durant aquest mateix any, en les 262 oficines creades per diòcesis i congregacions s'han rebut 93 testimonis sobre abusos sexuals.

Iniciació cristiana

Per al diàleg sobre la iniciació cristiana s'ha fet servir el format de «conversa en l'Esperit». Després d'una breu presentació de Mons. Luis Argüello, els bisbes han treballat per grups, de manera similar al que s'ha realitzat en altres ocasions o en les reunions de l'Assemblea Sinodal.

La primera sessió de treball es va desenvolupar en tres rondes. En la primera, cada membre del grup compartí les seves aportacions sobre el tema. En la segona, se subratllaren alguns aspectes sobre aquestes aportacions. En la tercera, es concretaren suggeriments per a presentar a la plenària.

De nou a l'assemblea, cada grup va exposar tres suggeriments i s'obrí un diàleg entre els participants.

Escola d'estiu de la CEE

Mons. Francisco César García, secretari general, va presentar el contingut de l'Escola d'Estiu de la Conferència Episcopal Espanyola. S'oferiran sis cursos, en què s'agrupen les experiències formatives que realitzen habitualment les comissions episcopals, amb l'afegit d'un curs, amb valor acadèmic, en relació al paper de les democràcies en el context geopolític actual, a fi d'estar al servei de l'home. Aquesta Escola d'Estiu es posarà en marxa el mes de juny d'enguany, amb un acte inaugural que tindrà lloc a la Fundació Pau VI. L'objectiu és oferir un canal de formació per a laics, religiosos, seminaristes i sacerdots sobre qüestions que d'interès per a l'Església i la societat.

Documents i propostes de les comissions episcopals

-Ministeris laicals

El president de la Comissió Episcopal per a l'Evangelització, Catequesi i Catecumenat va presentar una reflexió sobre els ministeris laicals instituïts. Un dels punts tractats fou l'estat actual de compliment, per part de les diòcesis, de les «Orientacions sobre la institució dels ministeris de lector, acòlit i catequista», aprovades per la CXX Assemblea Plenària de la CEE (21-25 de novembre del 2022), *ad experimentum*, per cinc anys. També es plantejà la possibilitat de crear nous ministeris laicals per part de la Conferència Episcopal Espanyola. L'Assemblea Plenària va proposar la creació d'un ministeri de la caritat, que hauria d'estar preparat amb un període de formació

suficient i que podria implementar-se també *ad experimentum*. La comissió farà una proposta en aquest sentit en la pròxima sessió de la Comissió Permanent.

-Temes litúrgics

El president de la Comissió Episcopal per a la Litúrgia va traslladar a la plenària dos informes: un, sobre el procés de revisió de la traducció de la tercera edició típica del Missal Romà en castellà; l'altre, sobre els treballs per a l'actualització de la Litúrgia de les Hores. Tots dos informes van ser valorats pels bisbes i s'hi continuarà treballant fins a la seva aprovació definitiva per part de l'Assemblea Plenària. A més, els bisbes van donar el vistiplau a la traducció dels textos litúrgics de la memòria lliure de sant Joan Enric Newman i a les intencions de pregària de la Conferència Episcopal Espanyola per a la xarxa mundial de pregària pel Sant Pare a Espanya per al 2027.

Altres temes de l'ordre del dia

Mons. Francesc Conesa, president de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, ha informat sobre la nota doctrinal *Cor ad cor loquitur* («El cor parla al cor»), text aprovat el passat mes de febrer per la Comissió Permanent i fet públic el dia 3 de març.

El mateix Francesc Conesa, com a bisbe referent de la CEE per al Sínode, va explicar la renovació del procés sinodal i el treball que s'està fent per a la difusió de les iniciatives sinodals que es duen a terme a les diòcesis. També va comunicar que la pàgina web creada per aquest equip per al Sínode destinada a reunir tota la informació i els documents sobre el Sínode i el treball de les diòcesis ja està disponible.

Mons. Juan Antonio Martínez, bisbe delegat de la CEE per a la COMECE, va informar sobre les gestions fetes en l'exercici del seu càrrec. La COMECE és formada per representants de les conferències episcopals dels estats membres de la Unió Europea, amb seu a Brussel·les, que té com a missió fomentar el diàleg amb les institucions europees, promoure la doctrina social de l'Església i fer un seguiment de les polítiques de la UE.

Mons. Vicente Rebollo, bisbe responsable del Secretariat per al Sostenment de l'Església, va explicar la campanya de comunicació de la «creueta» de la declaració de la renda i el projecte d'una nova campanya de subscripcions per a les parròquies i el portal «donoamiiglesia.es».

Conferència Episcopal Tarraconense

47a Trobada de responsables de santuaris de Catalunya i les Illes

Del dia 2 al dia 4 de març es va celebrar, al santuari del Sant Crist de Balaguer, la 47a trobada de responsables de santuaris de Catalunya i les Illes. Organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Santuaris i Turisme, la reunió va aplegar responsables i agents de pastoral per tal d'aprofundir en la vocació evangelitzadora dels santuaris i el seu servei a l'Església i al món; entre ells, el delegat episcopal de santuaris i turisme del nostre bisbat.

Després d'un moment de pregària, el bisbe d'Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano, va donar la benvinguda als assistents i introduí la conferència inaugural a càrrec de la Dra. Mar Pérez, llicenciada en Filologia Clàssica i doctora en Sagrada Escripura, que versà sobre «El missatge pasqual de la creu del Senyor». Ja a la tarda, treball de grups,

posada en comú, visita al santuari, res de vespres i celebració de l'eucaristia, amb la presència de les germanes clarisses de Balaguer.

L'endemà, dia 3, després del res de laudes al mateix santuari, es va fer una sortida al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, on els participants gaudiren d'una visita guiada i pogueren conèixer l'Arxiu Gavín, Centre de Documentació de Cultura Popular i Religiosa de Catalunya, un espai que conserva documents històrics de gran rellevància ubicat en el mateix monestir. Al matí, Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona, va pronunciar la conferència titulada «Els santuaris, lloc privilegiat per a l'anunci del *kerigma*», posant èmfasi en el servei pastoral i evangelitzador que ofereixen aquests espais, ja que els santuaris s'integren en el Dicasteri per a l'Evangelització.

A la tarda, els participants van visitar l'església del monestir de Santa Maria de les Franqueses, monestir femení de l'orde del Cister, i recorregueren l'exposició de la Trobada a Plevença, guiada pel P. Joan Maria Mallol, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Santuaris i Turisme, així com l'espai temàtic de les Franqueses. La jornada va acabar amb el res de vespres i la celebració de l'eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Balaguer, seguida d'una visita al claustre de Sant Domènec.

El darrer dia s'obrí amb el res de laudes i continuà amb diverses comunicacions i la valoració conjunta d'aquesta 47a trobada. La celebració de l'eucaristia de cloenda, al santuari del Sant Crist, fou presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i encarregat de la CET per al Secretariat Interdiocesà de Santuaris i Turisme de Catalunya i les Illes. Un dinar de germanor va posar el punt final a la trobada.

XXX Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats de Catalunya

El dia 7 de març del 2026, la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat va acollir la XXX Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya. Sota el lema evangèlic «...era foraster i a la presó, i vinguéreu a veure'm», la trobada va reunir voluntaris i capellans de diverses diòcesis amb seu a Catalunya; entre ells, el delegat episcopal de pastoral penitenciària i voluntaris de presons del bisbat de Vic.

La jornada va començar amb la benvinguda per part del delegat de Pastoral Penitenciària de Sant Feliu de Llobregat, el P. Jesús Bel, mercedari; del bisbe de la diòcesi, Xabier Gómez García, i del coordinador de Pastoral Penitenciària a Catalunya, José María Carod.

Després d'un moment de pregària, el bisbe va oferir la reflexió *«Era foraster i em vau acollir»*, que donà pas al treball en grups i a l'intercanvi d'experiències entre els participants. Durant la trobada també es va celebrar l'eucaristia, presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat i concelebrada pels capellans de presons de les diòcesis amb seu a Catalunya.

A la tarda es va presentar una visió general de la pastoral penitenciària en els diferents àmbits de l'Estat, a càrrec del P. José María Carod, mercedari, recentment nomenat director del departament de Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola.

Fent balanç de la jornada, José María Carod va destacar que «ha estat un dia de goig i esperança», subratllant la participació generosa i l'acolliment del bisbe. També remarcà «la profunditat dels espais de formació, reflexió i pregària» i el fet que la trobada contribuís a «reforçar el coneixement i la convivència» entre voluntaris i capellans de pastoral penitenciària. «Tot pel bé dels germans més petits de Jesús», afegí.

La jornada es va cloure amb unes paraules d'agraïment del bisbe Xabier Gómez als voluntaris i capellans que desenvolupen el seu servei pastoral a les presons catalanes. A l'esdeveniment s'hi van fer presents el conseller de Justícia de la Generalitat, Ramon Espadaler, i el director general d'Afers Penitenciaris, Domingo Estepa, que volgueren saludar els participants i agrair la tasca que la pastoral penitenciària duu a terme a les presons de Catalunya, destacant la importància de generar «mapes d'esperança» en un sistema que actualment acull més de 9.300 persones privades de llibertat, observant-se una tendència ascendent els darrers anys. El conseller va agrair explícitament el compromís sòlid i continu del voluntariat vinculat a la pastoral, definint-lo com un element clau per a la reinserció que va més enllà de la simple estadística.

XX Jornada de mestres i professors de religió de Catalunya i Andorra

El Col·legi Maristes Valldemia de Mataró va acollir, el dia 7 de març, la XX Jornada de Mestres i Professors de Religió, una trobada plenament consolidada i coneguda com a *AprenderEnsenyar*. La reunió, organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), va aplegar docents de centres públics i d'escoles cristianes de Catalunya i Andorra.

La jornada començà amb la benvinguda i una pregària inicial i tingué com a eix central la conferència «Dibuixar nous mapes d'esperança», a càrrec d'Antonio Roura, director del Secretariat per a l'Educació i la Cultura de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Després de la ponència, els participants pogueren escollir dos tallers d'entre set propostes formatives que aborden l'ensenyament de la religió a l'escola des de mirades diverses i complementàries.

Hi hagué un taller dedicat al llenguatge del clown com a via d'accés vivencial als relats bíblics; un espai de lectura i anàlisi de textos bíblics per a interpretar la realitat; una proposta sobre recursos digitals aplicats a l'aula de religió; una reflexió sobre

cultura religiosa i memòria del Poble de Déu amb suport de les TIC i la intel·ligència artificial; un taller centrat en la gestió emocional dels conflictes a classe de religió; una sessió pedagògica sobre l'espiritualitat cristiana d'Antoni Gaudí amb metodologia Montessori, en el marc de l'Any Gaudí; i, finalment, un espai dedicat al cinema com a eina didàctica per a treballar valors i grans preguntes humanes.

A la tarda, la jornada va continuar amb una visita al llegat barroc de Santa Maria de Mataró. Tot seguit, se celebrà l'eucaristia, en la qual participà Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona i president del SIERC, abans de la cloenda. Tots els participants reberen com a obsequi un exemplar de l'Evangeli de sant Mateu editat amb motiu dels deu anys de la Setmana de la Bíblia.

Més enllà del seu vessant formatiu, la trobada va oferir un espai privilegiat de comunió, aprenentatge i reafirmació de la tasca educativa dels docents de religió. Mn. Pepe Chisvert, delegat d'Ensenyament del bisbat d'Urgell, ho destacà com «un clàssic» plenament arrelat al bisbat, en què «els mestres i professors sempre s'han implicat molt activament». Segons va explicar el delegat en trucada telefònica, «es tracta d'un dels moments més esperats del curs, ja que permet el retrobament entre docents de l'escola pública i de les escoles cristianes».

Reunió del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social

La trobada va tenir lloc el dilluns dia 23 de març del 2026 a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, amb la participació de la majoria de delegats de Mitjans de Comunicació Social de les diòcesis amb seu a Catalunya. Va començar amb l'acolliment del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez, i amb la lectura de l'evangeli del dia.

Després de l'aprovació de l'acta de la reunió anterior i de la votació corresponent entre els assistents, en una sessió coordinada pel bisbe de Lleida, Daniel Palau, delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense al SIMCOS, Emili Pacheco i Raquel Parici van ser nomenats nou secretari i nova tesorera respectivament.

Pacheco, del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, assumeix la secretaria, mentre que Parici, del bisbat de Vic, assumeix la tesoreria. Tots dos relleven en el càrrec Cristina Orduña, fins fa poc delegada de Mitjans de Comunicació del bisbat d'Urgell, que fins al propassat 25 de febrer havia exercit ambdues responsabilitats.

Durant la reunió, els membres del SIMCOS també van abordar diverses qüestions relacionades amb la comunicació a l'Església, com la relació amb agències d'informació, mitjans i professionals del sector, així com possibles línies de treball conjunt a curt, mitjà i llarg termini. Igualment, es van compartir reflexions sobre els reptes i oportunitats actuals i es valorà la creació d'un grup de treball per a aprofundir en temes específics i elaborar dossiers sobre qüestions d'interès comunicatiu.

Trobada anual de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes

Montserrat va acollir, el dissabte 11 d'abril, la trobada anual de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes del conjunt de les diòcesis amb seu a Catalunya. S'hi van aplegar un miler de fidels i voluntaris, entre ells quals, prop de dos-cents del bisbat de Vic.

La jornada va començar a les deu del matí amb l'arribada dels pelegrins i una trobada de convivència hospitalària que serví per a reforçar vincles entre les diferents delegacions. Un dels moments centrals fou la missa solemne, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, celebrada en un ambient de recolliment i germanor. Durant l'homilia, el bisbe Daniel subratllà que «viure pasqualment vol dir donar testimoni de la nostra fe predicant amb la paraula i amb la vida fins i tot malgrat les oposicions i manques d'acolliment de la nostra societat» i conclougué dient que «l'alegria de la Pasqua ningú no ens la prendrà».

Després de l'eucaristia, els assistents van compartir un dinar de germanor, en què no van faltar productes típics aportats per les diferents hospitalitats, mantenint així una de les tradicions més arrelades d'aquestes trobades.

A la tarda, la romeria va continuar amb la processó de les torxes, recorrent la plaça de davant del santuari. L'acte es va cloure dins la basílica amb el res del rosari i el cant de l'Ave.

38a Trobada Interdiocesana de Vida Creixent

El dimecres dia 29 d'abril es va celebrar la 38a Trobada Interdiocesana de Vida Creixent al monestir de Montserrat. Sota el lema «Més àgils o més lents, la fe ens fa valents», va reunir més de vuit-centes persones, procedents de les deu diòcesis amb seu a Catalunya, així com de Mallorca i Menorca; del bisbat de Vic hi participaren una seixantena de persones, provinents de Cabrianes, Manlleu, Manresa, Sallent i Vic, acompanyades de la Sra. Carme Sàez i el P. Joan Font, C.M.F., coordinadora diocesana i consiliari diocesà respectivament.

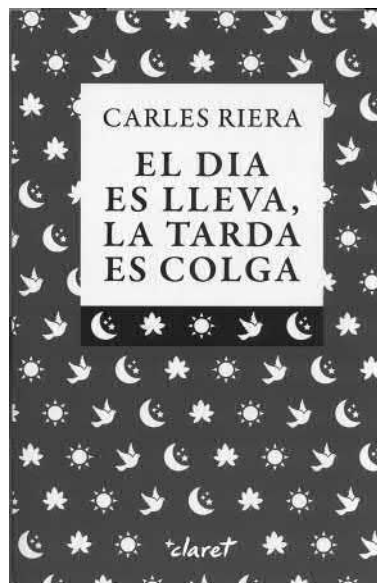
Peu foto: Bisbat de Lleida

La celebració de l'eucaristia va ser presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez, i concelebrada per una trentena de preveres. En l'homilia, el bisbe encoratjà els assistents a continuar essent membres actius de l'Església i destacà el paper fonamental dels avis en la transmissió de la fe a fills i nets, subratllant també el valor del seu testimoni de pregària malgrat les dificultats pròpies de l'edat.

La jornada va comptar amb l'acompanyament musical de l'Orfeó de Tremp. Després de la missa, l'Escolania de Montserrat interpretà la Salve i el Virolai. Tot seguit, els participants pogueren gaudir de l'espectacle de *videomapatge* «Lux splendens». La trobada es va cloure amb un dinar de germanor, que afavorí un ambient d'amistat entre els assistents.

Vària

Nou poemari de Mn. Carles Riera

Mn. Carles Riera i Fonts, prevere del nostre bisbat, ens ha sorprès novament amb la publicació d'un poemari, relativament voluminós. Per començar, ja té un títol ben poètic, garantia per als lectors afeccionats a aquest gènere: *El dia es lleva, la tarda es colga*. L'ha editat l'Ed. Claret a principis d'aquest any 2026. Les seves 280 pàgines alberguen clarament dues parts.

La primera conté poesia seriosa, exquisidament lírica, com també composicions circumstancials, però de gran dignitat. En tota aquesta part hi afloren profunds i alhora assequibles sentiments religiosos. Heus-ne ací un tast: *Mal bufarut, avui, tot s'ho emporta: / el gust, el seny, la fe... Quina basarda! / S'han estroncat les fonts, l'aigua és tan poca / que ja no la rebem a grans faldades. // Convé que reviscolin bella estona, / ben densos de voler i de caràcter, / aquells sembrats de saba lluminosa / que entre el cel i la terra Algú ens regala.*

La segona part aplega una sèrie de seccions de poesia diguem-ne enginyosa, juganera, enllaçant, a vegades, amb els bestiaris ja clàssics (de Carner, de Pere Quart), però eixamplant-ne la temàtica a objectes inanimats i a conceptes abstractes, mostra d'originalitat poc comuna. En aquest sentit, fa dialogar coses més o menys relacionades,

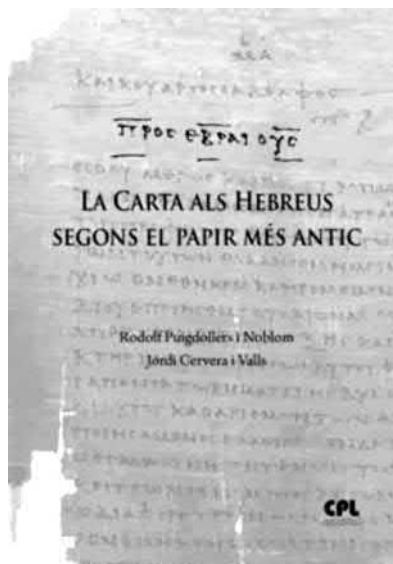
com en aquest poemeta, titulat «El llamp i el tro»: *–Ets lent, o bé fas el ronsa, / i no em pots aconseguir: / amb elegant giragonsa / fulmino el cel, vet aquí. / –La meva veu, greu i forta, / retruny de fons amb grans sons; / això sol és el que importa: / tota la resta són trons.*

Quant a la forma expressiva, cal destacar el madur domini de la tècnica versificadora que l'autor ha assolit, com també la seva riquesa de llenguatge, la impecable correcció gramatical, la persistència en un nivell condigne al llenguatge poètic, qualitats que ja s'han pogut endevinar en els fragments citats.

Per tot plegat, a hores d'ara ja hem de comptar amb el prevere i lingüista Carles Riera entre els poetes catalans de notable categoria. El felicitem i ens en felicitem.

Josep Ruaix i Vinyet

Presentació del llibre *La Carta als Hebreus segons el paper més antic*

El dijous 12 de març es va presentar al Temple Romà de Vic el llibre *La Carta als Hebreus segons el paper més antic*, del Dr. Rodolf Puigdollers, professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, i del Dr. Jordi Cervera. Es tracta d'una traducció de la Carta als Hebreus realitzada a partir del manuscrit més antic que es conserva d'aquest text neotestamentari. És una aportació rellevant tant en l'àmbit acadèmic com en el teològic, ja que parteix de la font més antiga disponible per tal d'oferir una lectura rigorosa i fidel del text original. En concret, es tracta del Paper 46, datat al voltant de l'any 200 dC.

La presentació, resultat de la col·laboració entre l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i el Patronat d'Estudis Osonencs, va anar a càrrec dels mateixos autors, amb comentaris del Dr. Ignasi Roviró, professor de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Feta la presentació, els nombrosos assistents a l'acte pogueren dialogar amb l'autor sobre els principals reptes i aportacions de la seva recerca.

Mons. Valentí Miserachs rep la canongia d'honor de la catedral de Saint-Flour, del bisbat de Saint-Flour, a Roma

El divendres dia 13 de març l'església del Pontifici Institut de Música Sacra de Roma va acollir una solemne celebració eucarística, presidida per Mons. Didier Noblot, bisbe de Saint-Flour, i concelebrada per vint-i-quatre membres del Consell Presbiteral de Saint-Flour, com a cloenda del pelegrinatge diocesà que havien realitzat al llarg de tota la setmana.

En el decurs d'aquesta celebració, Mons. Valentí Miserachs, prevere del bisbat de Vic, va ser investit, amb les insígnies corresponents, com a canonge d'honor del capítol de la catedral de Saint-Flour (bisbat de Saint-Flour), «un petit i joliu bisbat situat al cor de l'Alvèrnia, que comprèn actualment tot el departament francès del Cantal», segons afirmà el mateix monsenyor. El reconeixement destaca els vincles religiosos i culturals del prevere i compositor amb el bisbat francès.

La celebració va tenir lloc al Pontifici Institut de Música Sacra, del qual Mons. Miserachs va ser director durant disset anys, entre 1995 i 2012.

La recepció d'aquesta distinció es fonamenta en dues raons. La primera és que els avantpassats de Mons. Miserachs procedien d'aquell bisbat i, amb el nom de Meseyrac,

s'establiren a Catalunya a mitjan segle XVII. La segona, més enllà d'aquests motius genealògics, és que l'esmentat prevere ha establert al llarg dels anys forts vincles religiosos i culturals —sobretot musicals— amb aquestes terres, com a compositor i especialista en música sacra.

